

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2019. október 17.
(csütörtök)**

Szepesy László

AZ ÚR HARAGJA

Énekek: 90,1.4-5.7, 213,10-16

Alapige: Sofóniás 1,14-18

„Közel van az Úrnak nagy napja, közel van, és igen siet; az Úr napjának szava keserves, kiáltoz azon a hős is. Haragnak napja az a nap, szorongatásnak és nyomorúságnak napja; pusztításnak és pusztulásnak napja; sötétségnek és homálynak napja; felhőnek és borúnak napja. Kürtnek és tárogatónak napja a megerősített városok ellen és a büszke tornyok ellen! És megszorogatom az embereket és járnak, mint a vakok, mert vétkeztek az Úr ellen, és kiontatik vérük, mint a por, és testük, mint szemét. Sem ezüstjük, sem aranyuk nem szabadíthatja meg őket az Úr haragjának napján, és az Ő féltő szeretetének tüze megemészti az egész földet; mert véget vet, bizony hirtelen vet véget e föld minden lakosának.”

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, Szentháromság Isten, mert méltó vagy arra, és ezt nem csak kezed munkáiból, a teremtett világból látjuk, hanem abból az irgalomból és kegyelemből, amellyel lehajoltál hozzánk Jézus Krisztusban. Igazat szeretnénk adni a zsoltárosnak, hogy valóban, hogyha a bűneink szerint cselekednél velünk, akkor elvesznénk nagyon hamar. Köszönjük Neked, hogy bűneink kérdésére Te azonban megoldást készítettél, és köszönjük, hogy emiatt nem kell rettegve a Te jelenlétedben lennünk, pedig méltóak lennénk erre. Ahogyan Ézsaiás is érezte, amikor megmutattad magadat jelenésekben őneki, átérezte bűnei valóságát, és azt mondta, hogy jaj neki, mert tisztátalan ajkú nép közül származik. Urunk, szeretnénk Neked igazat adni hitből, őszintén, Igédnek engedve. Mi is bűnösök vagyunk, és

olyan jó lenne, hogyha ebben sem vitatkoznánk Veled, hogyha belátnánk, hogy mire tesz ez bennünket méltóvá, ha mi is őszintén tudnánk mondani, hogy jaj nekünk, mert a mindenható, igaz, szent Isten keres bennünket. De ahogyan rajta is könyörültél és megtisztítottad, ugyanúgy tisztítasz meg bennünket is Krisztus által, és szeretnénk mi is ezért Téged dicsőíteni és magasztalni, de úgy, hogy mindeközben mindvégig elismerjük, hogy mire lennénk igazából méltók, és Te mivel ajándékoztál meg minket. Kérünk, add, hogy sose felejtsük el, hogy kik voltunk, és Krisztusban kivé tettünk.

Ezért kérünk, hogy ma esti alkalmunkon is legyél úgy itt közöttünk, hogy Téged hadd lássunk meg, a Te ismerettedben hadd növekedjünk, és ez indítson minket hálaadásra, neved őszinte félésére, és arra az engedelmességre, amelyet munkálsz gyermekeid szívében. Ezért kérjük, hogy áldj meg bennünket az élő ige igaz hirdetésével, nyitogasd szívünket, fülünket annak meghallására, elfogadására és megcselekvésére.

Kérünk, kegyelmesen add ezt nekünk szent Fiadért, Krisztusért.

Ámen.

Igehirdetés

Amikor a Szentírás Istenről beszél, akkor gyakran nem önmagában, egyedül mutatja be Őt, és nem úgy beszél Róla, hogy egyedül lássuk Őt, hanem úgy beszél Róla, hogy velünk milyen a kapcsolata, és hogy ebben a kapcsolatban Ő milyennek mutatja magát és jelenti ki. És mivel Ő bizonyos esetekben másként cselekszik velünk, gyermekeivel, mint a Benne nem hívőkkel, ezért azt vesszük észre, hogy Istent egyszer ilyennek, máskor pedig ellenkezőjének jelenti ki az Ige. Ha ezt el tudjuk fogadni, akkor érthetjük meg, hogy Ő egyszerre kegyelmes és ítéletet végrehajtó, szerető és haragját kitöltő Isten.

Természetesen kegyelméről beszélünk többet, mivel Jézus Krisztusban ilyennek jelentette ki magát nekünk, és mert még a kegyelem időszakát éljük egészen addig, amíg eljön majd az ítélet napja, amikor Urunk Bíróként fogja megítélni az egész földet. Nekünk, hívőknek nagy reménységünk az, amit Pál apostol az 1Thesszalonia 5,9-ben mond: *„Mert nem haragra rendelt minket az Isten, hanem arra, hogy üdvösséget szerezzünk a mi Urunk Jézus Krisztus által”*. Elsősorban tehát erre hívünk mindenkit, erre az üdvösségre, hogy Jézus Krisztusban kegyelmet találjunk, és megmeneküljünk az örök kárhozattól.

Ezzel párhuzamosan azonban az Ige beszél Isten haragjáról is, ami bűneink miatt rajtunk van (Róma 1,18), ami működik és munkálkodik napjainkban ebben a világban, és ami az ítélet napja után folyamatosan majd látható lesz egyértelmű módon a kárhozatban szenvedőkön. Erre Pál apostol is felhívja a figyelmünket a Kolossé 3,5-6-ban, amikor arra figyelmeztet minket, hogy *„Öldököljétek meg azért a ti földi tagjaitokat, paráznaságot, tisztátalanságot, bujaságot, gonosz kívánságot és a fösvényiséget, ami bálványimá-*

dás; *Melyek miatt jó az Isten haragja az engedetlenség fiaira*”. Már most is. Tehát ez nemcsak a távoli jövő, hanem a jelen is, mert jelen időben beszél az apostol. Az 1Thesszalónika 2,16-ban ugyanígy azt mondja Isten haragjáról, hogy az már a jelenben munkálkodik, mivel némelyeket bűneik és bűneik büntetése utolért. Erről az isteni haragról szól a felolvasott alapigénk is, amely részletesen kitér arra, hogy miben mutatkozott meg Jeruzsálem elpusztulásakor ez a harag.

Erről a haragról három dolog miatt is fontos beszélnünk. Egyrészt azért, mert az Ige is elénk hozza, márpedig ha az Ige beszél róla, akkor mi nem hallgathatunk arról, akkor az egy fontos dolog. Másodszor: mert Istent a hitetlen ember vagy semmibe veszi, vagy pedig távol valónak érzi, haragjában pedig egyáltalán nem hisz, mert ha hinne, akkor másként élne. A jelenlegi körülményeinket, életünket nézzük, és abból vonunk le téves következtetéseket Isten haragjával kapcsolatban. És mivel azt látjuk, hogy Isten ebben az életben nem büntet meg minden bűnt, és amit meg is ítél esetleg, azt nem azzal a büntetéssel, nem olyan súlyosan ítéli meg, mint amit érdemelne az illető, ezekből a tapasztalatainkból sajnos azt a téves következtetést vonjuk le, hogy Isten haragját és ítéletét igazából nem is kell komolyan vennünk. Ezért az Úr azt a feladatot adta a prófétának, hogy alaposan fesse le kortársai előtt mindazokat az eseményeket, amelyekben az Ő haragja meg fog majd mutatkozni. Ezért is kell Isten haragjáról beszélni, hogy a hitetlen ember ne maradjon hamis biztonságérzetben Isten haragjával kapcsolatban. Harmadszor pedig azért fontos erről a haragról részletesebben is beszélnünk igénk alapján, mivel Krisztus ezt a haragot szenvedte el értünk a golgotai kereszten, és ha jobban megérjük, hogy mit jelent Isten haragja alatt lenni, azt is talán világosabban fogjuk látni, hogy mekkora az Ő irántunk való szeretete, hogy ezt helyettünk magára vállalta, hogy azt önkéntesen elvállalta, hogy Isten bűn miatti haragját Őrajta büntesse meg, és ne mirajtunk.

Ezért a mai igehirdetésben három dologról szeretnék röviden beszélni a felolvasott ige kapcsán. Az első, hogy mi Isten haragjának oka, másodszor, hogy miben nyilvánul meg az Ő haragja az adott ige alapján, harmadszor pedig, hogy mi a célja annak, hogy előre beszél nekünk erről a haragról.

Nézzük meg tehát először, hogy mi miatt haragudott Isten Júda népére Sofóniás próféta idejében. A választ rögtön a 17. versben találjuk meg, ezt mondja az Ige: „... mert vétkeztek az Úr ellen”. Ez az ok eléggé világos és érthető, nem sok magyarázni való van rajta: a zsidók tudták, hogy mi volt Isten akarata, kijelentetett Mózes és a próféták által, tudták, azt is, hogy mit parancsolt törvényeiben, mit kellene tenniük, és hogy miben kellene hinniük, mit kellene remélniük. Azt is tudták, hogy milyen hitet adott Isten a megígért Messiásban, tudták jól, hogy hogyan kellene hívó életet élniük, nem volt ismeretlen előttük az az élet, amit Isten elvárt tőlük, de ők szánt szándékkal másként hittek, vagy más istenben hittek, másként cselekedtek, ellenkező

módon éltek, vétkezve Isten és az Ő törvényei ellen. A próféta az előző versekben elég világosan kifejtette, hogy konkrétan ez mit is jelentett (ebbe most nem szeretnék belemenni, több igehirdetés is szólt már erről korábban). Isten haragjának oka röviden – és a próféta most is csak röviden foglalja össze – az, amit az Újszövetség is megerősít: Isten haragja a hitetlenség, engedetlenség, a bűn szándékos cselekvése miatt jön (Efézus 5,6, Kolossé 3,6). Miért fontos ezeket az okokat kimondani?

Egyrészt azért, hogy mindenki számára egyértelmű legyen: Isten okkal haragszik ránk, nem ártatlanokat büntet meg, mint ahogy azzal sokan vádolják Őt, hogy ez igazságtalan volt Istentől, én ezt nem érdemeltem. Ő azonban okkal büntet. Ő még haragjában is igazságos marad, aki nem követ el semmilyen bűnt. Az Ő haragja nem emberi harag, nem a miénk, ami gyakran igazságtalan, gonosz, önérdekű, és nem sorolom tovább. Ő nem gyűlölködik, mint mi, emberek szoktunk, nem személyválogató az ítéletben: mindenki, akire haragszik – hadd fogalmazzak így – szolgáltatott arra okot.

Másodszor azért kell Isten haragjának okáról beszélni, hogy a mindennapi események mögött számoljunk ezzel az okkal is, ne csak a felszínt lássuk. A próféta egy véres háborúról beszél, amelyben Jeruzsálem városa lakosai többségével együtt elpusztul. Szörnyű. Egy szörnyű jövődőlés. Ennek a tragédiának a látszólagos okai olyanokban keresendők, mint az emberi kapzsiság, hatalomvágy, dicsőségvágy, lázadás, embertelenség, és más ezekhez hasonlóak, amelyek egy átlagos háború mögött szoktak állni. Miért akarja valaki elvenni a másik városát, miért akarja meghódítani a másik országot, miért akarja kifosztani a másikat? Ezek miatt: hatalomvágy, dicsőségvágy, önérdek, s a többi. A próféta által azonban Isten azt mondja, hogy ezek az emberi bűnös vágyak csak eszközök voltak Isten kezében, és ha valaki azt hiszi, hogy csak ezek miatt hagyta Isten elveszni Jeruzsálemet, akkor nem ismeri az Ő hosszútűrését, irgalmát és kegyelmét. Mert az Úr már számtalan alkalommal megkímélte a várost a pusztulástól hasonló helyzetben, mint amikor a káldeusok körbevették, és meg akarták ostromolni. Isten számtalan alkalommal megkímélte népét. Nem! Nem az emberi okok az elsődlegesek ebben az esetben, hívja fel a figyelmet a próféta. Mert bár az ok látszólag az ember, de a valóság az, hogy a zsidók azzal hozták fejükre ezt a veszedelmet, hogy megvetették Istent. „*Vétkeztek az Úr ellen*” – mondja ki a próféta. Ebben a próféta kijelentésben ezt akarja világosan a zsidók értésére adni: Ő az, aki rájuk hozza ezt a veszedelmet, Ő az, aki a káldeusokat ráküldte Jeruzsálemre. Látszólag az ellenség a káldeusok népe, de a végső és igazi ellenség – mondja ki a próféta – Isten maga, és Isten haragja áll az egész háború mögött. Ő és az Ő haragja az oka Jeruzsálem pusztulásának. Igaz volt ez az akkori háborúban, és igaz lesz majd egykor az ítélet napján is, ami előttünk áll: mindenki számára egyértelművé lesz majd azon a napon, hogy Isten ellen vétkezett. A hétköznapi hazugságok, csalások, lopások, bűnök nemcsak a másik

embert károsítják meg, hanem elsősorban Isten ellen elkövetett bűnök, és ez az ítélet napján világossá lesz, mert az Úr ezt le fogja leplezni. Ő az, akivel szemben harcol a mai hitetlen ember, és küzd egész élete során – és ezt ki kell mondani. Mindaz a pusztulás, ítélet, fájdalom, ami bekövetkezett Jeruzsálemben, és ami be fog következni az Úr napján az Úr ellen lázadókon, Isten haragjának következményei lesznek. Beszélhetünk az emberi okokról, amelyek egy tett mögött állnak (mint pl. a háború mögött), számolnunk is kell az emberi tényezővel, de az ítéletben a végső ok Isten maga – mondja ki a próféta. Minden bűnünkkel Ő ellene vétünk, amelyet egyszer meg kell büntetnie. Isten világossá akarta ezt tenni az Ő népe számára, hogy ne a káldeusokat lássák meg csupán, hanem Őt magát! Az ítélet napján tehát nyilvánvaló lesz, hogy Isten haragja fog állni minden bűn megbüntetése mögött, és hogy Ő az Úr mennyen és földön, Neki „*adatott minden hatalom*”.

Miután az okokat a próféta tisztázza, hogy a háborúban ezt kell látni (ami egyébként nem vonatkozik minden háborúra), de az Ige erről a háborúról és az ítélet napjáról mondja ezt. Ezek után nézzük meg másodszor, hogy mit mond a próféta Isten haragjáról, konkrétan hogyan írja le. Mivel elég sok mindent mond erről, ezért csak röviden térnék ki az egyes részletekre. Először is azt tudjuk meg Isten haragjáról, hogy „*közel van, és igen siet*”. Mint már említettem, Istent távol valónak képzelel el nagyon sok ember, így bosszúját, haragját is távol valónak képzeljük, ha egyáltalán hiszünk benne. Nagyon sokan elfelejtkeznek az ítélet napjáról. Isten azonban az ellenkezőjére mutat rá: hiába hitegetik magukat ezzel az emberek, hogy Ő távol van, Ő igenis közel van, olyannyira, hogy ha akarja, akkor bármikor megjelenhet egyik pillanatról a másikra. Mint a villámlás feltűnik hirtelen az égen, úgy jelenhet meg Ő is ítéletet tartani. Neki nincs szüksége arra, hogy hosszasan előkészítse az Ő bosszúját, mint ahogyan egy ország akár évekig készülődik egy háborúra, sok mindent össze kell szednie, Istennek nincs erre szüksége. Neki van hatalma rá, hogy bármikor megjelenjen és ítéletet tartson. Nincs távol az a nap, bármikor eljöhét, és nekünk Krisztus is ezt erősíti meg: nem tudjátok a napot, ahogyan azt se tudja az ember, hogy a betörő mikor jön, úgy azt se tudjuk, hogy Ő mikor jön ítéletet tartani. Közel van az a nap.

Azután azt mondja a próféta, hogy keserves érzés fog eluralkodni minden hitetlenen, még a legbátrabbak, a hősök is kiabálni fognak félelmükben. Nem lesz biztonság még a szívben sem – hadd fogalmazzak így. És ezt azért emelem ki, mert előfordul olyan, hogy a környezetünkben minden kétségbeesésre adna okot, de szívünkben bátrak és szilárdak tudunk maradni. Az a nap azonban nem ilyen lesz – mondja a próféta. Még a hős szíve is, aki egyébként kitűnik az átlagemberek közül lélekjelenlétével, bátorságával, higgadtságával, tettekkészségével, még az ilyen hős szíve is megolvad az Úrtól való félelemtől, és kiabálni fog ijedtségében. Isten napja tehát nemcsak külső pusztulást hoz, hanem bensőnk is megrázza és megingatja. Azok,

akik ma nagy magabiztossággal még figyelmükre sem méltatják Istent, vagy egyenesen káromolják Őt, és minden hazugságot elmondanak Róla, akik teljes biztonságban hiszik magukat, össze fognak roppanni, minden hamis elképzelésük semmivé lesz, és csak a félelemmel teli ráébredés marad számukra, hogy valójában a mindenható Isten haragjával kerültek szembe.

Ezért is nevezi a folytatásban a próféta által Isten a harag napjának azt az időt. Miért „*harag napja*”? Mert Isten kegyelmének, szeretetének és jóindulatának ideje a hitetlenek felé le fog járni, hosszútűrésének egyszer vége lesz, és a Benne nem hívők felé nem fog mást kimutatni, mint haragját. Addig a napig „*felhossa napját mind a gonoszokra, mind a jókra*”, és naponként számtalan áldásában részesíti a Benne nem hívőket is, szeretetét fejezi ki, és hívogatja magához őket. De amikor eljön az ítélet, eljön az Úr haragjának napja, akkor Isten mindezeket már félre fogja tenni, és haragjával fogja megbüntetni a bűneikből meg nem térteket. Félelmetes lesz Isten haragjával szembesülni.

A folytatásban a próféta szorongatás napjának is nevezi ezt a napot, mivel az ember mozgástere is le fog szűkülni: nem lesz lehetőség az elmenekülésre Isten haragja elől, arra, hogy máshová menjen a veszély elől. Sok ember konfliktuskerülő, amikor látja, hogy valaki haraggal közeledik, vagy megemeli a hangját, akkor otthagyja az illetőt, vagy hátat fordít neki, vagy témát vált, mert el akarja kerülni a veszekedést. Erre azonban nem lesz lehetőség a harag napján. És mivel az ember nem tudja kikerülni az őt fenyegető veszélyt, Isten jogos ítéletét, folyamatosan félelmet és aggodást fog érezni. Ehhez fog hozzájárulni a másik, amiről a próféta azt mondja, hogy a nyomorúság napja lesz, ez a fizikai szenvedés is, amit például a jeruzsálemiek a folyamatos éhezésben, szomjúságban, elgyengülésben, sebekben, betegség okozta fájdalmakban tapasztalhattak meg az ostrom idején. Az embernek tehát azt kell elviselnie, amit egyébként ösztönösen igyekszik kerülni, a testi-lelki szenvedést. „*Szorongatásnak és nyomorúságnak napja*” lesz.

De nem elég, hogy saját bőrén fogja tapasztalni a hitetlen ember a fájdalmát és a szenvedést, környezetében sem fog mást látni, csak ezt – erről szól a folytatás. Mert a próféta azt mondja, hogy akárhová fognak nézni az emberek, mindenhol a pusztulás jeleit fogják látni. Az ember által épített épületek, városok, amelyek az emberi elme dicsőségét hirdetik, rommá lesznek. Az eredeti héber szó elég erőteljes kifejezés. Valami olyasmit jelent, hogy a házak nem csupán elhagyatottan, elhanyagoltan fognak állni, hanem olyan romosak lesznek, mintha vihar rombolta volna le őket. De a természetben sem lelhet az ember majd nyugalmat – mondja a próféta –, hiszen azt írja, hogy pusztasággá lesz, el fog néptelenedni, olyan száraz és lakhatatlan lesz, hogy még a fű sem fog ott megteremni. Látjuk, hogy Isten haragja mint teljesíti be a bűn miatti átkot nemcsak az emberen, hanem a földön is, ami miatta lett átkozott? A próféta erről az átokról ír.

De hogy Isten haragja még inkább meglátszódjon – azt mondja a próféta, hogy – „*sötétségnek és homálynak napja*” jön el az ítélet idején. Ebből az ígéretből látjuk, hogy a próféta részben képletesen beszél az ítélet napjáról. Nemcsak Jeruzsálem pusztulásáról van szó, hanem a végítéletről is, mert Jeruzsálem ostromakor nem volt ilyen fizikai sötétség. De mivel Isten haragjáról és az ítélet napjáról van szó, ezért beszél a próféta erről a sötétségről, mert ezek az igeversek összekeverve beszélnek egyszerre mind a kettőről. Az eredeti héber szavakat a sötétségre és a homályra az Ószövetség nagyon erőteljesen negatív értelemben használja. Az egyik szó a világ teremtésének történetében fordul elő, annak elején azt a sötétséget jelöli, amikor még Isten nem teremtett világosságot, és káosz volt. A fény nélkül állapotot jelentette a sötétség. A másik héber szó az, amely Mózes 2. könyvében is szerepel, amikor az Úr a 9. csapás során három napra sötétségbe borította Egyiptomot. Ugyanaz a szó szerepel itt: az Úrtól jövő, büntetésként szánt sötétség. Ez a sötétség szimbolizálja azt az állapotot is, amikor az ember nem lát semmit, ezért teljesen vak, ebből kifolyólag pedig bizonytalan, nem ismer fel semmit a sötétségben, nem tud különbséget tenni a tárgyak között, lelki módon pedig tudjuk jól, hogy a jó és a gonosz között nem tud helyesen ítélni. Ez a sötétség átok az emberre nézve.

A vers végén a próféta szerint minden remény is elvételik az embertől, hisz úgy jellemzi azt a napot, hogy „*felhő és ború napja*” lesz. Azaz: a sötétség ellen az ember egyetlen reményét a fényt adó nap jelentené, de még azt is eltakarják a sötét fellegek, amelyeken nem hatol át a világosság. A borúval fordított eredeti héber szó az a szó, amelyről az 1Királyok 8,12-ben azt mondja Isten, hogy Ő ebben a ködben lakozik, és azért mondja ezt, mert ez azt jelenti, hogy áthatolhatatlan, Istent elrejti. Itt a próféta által említett ború negatív értelemben olyan sötét felleget jelent, amin nem hatol át semmilyen fény, ez pedig a reménytelenséget jelenti. Bár a remény, a világosság, a megmenekülés lehetősége ma még a miénk, mert ma még ezt felkínálja az Úr, de az Ő haragja az ítélet napján még ezt a reményt is el fogja venni az embertől, és megfosztja a szabadulás leghalványabb lehetőségétől is.

Látjuk tehát, hogy milyen félelmetesnek írja le az Ige Isten haragját, és fokozatosan hogyan tölt be mindeneket: először csak az ember szívét, aztán környezetét, végül az egész teremtett világot?

Az Úr napjáról a folytatásban másként kezd el beszélni a próféta: rátér konkrétan Jeruzsálem ostromára. Jézus Krisztus is a Máté 24-ben felváltva beszél a végítélet napjáról és Jeruzsálem pusztulásáról. A próféta is ezt teszi: általánosságban beszélt az Úr haragjáról, és most konkrétan rátér egy adott történelmi eseményre, Jeruzsálem babilóniaiak által való pusztulására, az ostromra, amelyből ugyanúgy levonhatunk következtetéseket Isten haragjára nézve. A 16. versben arról beszél a próféta, hogy egyetlen hitetlen ember sem lesz biztonságban az Úr haragjával szemben. Mert azt mondja a

próféta, hogy sem erős várfalak, sem büszke várostornyok nem fogják megvédeni őket. Lehet, hogy ezek a támadó sereg ellen adnának némi reményt (ha csak egy egyszerű emberi hadsereg jönne, akkor egy nagyon megerősített, vastag fallal, masszív tornyokkal rendelkező város védelmet jelentene), de azt mondja Isten, hogy ez velem szemben semmit sem használ. Hiába bizakodtok olyan dolgokban, amik megvédenek titeket az emberektől, az tőlem nem véd meg.

A 18. vers szerint a szabadítás reménysége is elvész, „*sem ezüstjük, sem aranyuk nem szabadíthatja meg őket az Úr haragjának napján*” – mondja az Ige. A próféta azért említi a pénzt, mivel sok háború sarc fizetésével ér véget: elismeri az egyik fél, hogy győztél, fizetek, csak hagyd abba, megfizeti a sarcot, és aztán visszavonul az ellenfél. Vagy éppen egy háborút ezzel lehet megelőzni, hogy pénzt fizetnek az ellenségnek, az pedig lemond háborús terveiről. (Volt már nem egy ilyen alkalom a történelemben.) De mivel ezt a háborút Isten vívja hűtlen népe ellen, ezért – azt mondja az Úr – a zsidóknak ez a reménysége hiábavalónak fog bizonyulni: nem fogják tudni lefizetni a káldeusokat, nem azért, mert ők olyan talpig becsületes emberek, vagy olyan nagyon gazok, hanem azért, mert mögöttük az Úr haragja áll. És ha az Úr visel ellenünk háborút, akkor azt nem lehet arannyal vagy mással elintézni. A szabadítás egyedül Istennél van, Őt viszont megvetették és elhagyták, ezért az ítélet napján már nem lesz, ki megmentse őket Isten jogos és igazságos haragjától.

Isten haragja kiöntésének vége a bűnös ember halála lesz a próféta szerint: „*és kiontatik vérük, mint a por, és testük, mint szemét*” (17. vers). Az, ahogyan a próféta a bűnös ember haláláról beszél, azt sejteti, hogy még a halálban is Isten haragja, átká fog kifejeződni: a holttestek rakásban fognak heverni az utcákon – bocsánat a kifejezésért, csak az eredeti héber szó jelentését akarom visszaadni –, mint a trágya (ez a kifejezés szerepel itt). Szörnyű kép, de hadd hívjam fel a Testvérek figyelmét rá, hogy a próféta célja nem az, hogy az emberi kegyetlenségre mutasson rá, hanem a bűn nagyságára és borzalmára, amely ilyen büntetést von maga után. Ne azon borzadjunk el, hogy Isten hogyan bünteti meg az embert, hanem azon, hogy mekkora a mi bűnünk, ha ilyen büntetést érdemlünk magunknak.

Miután láttuk Isten haragjának megnyilvánulásait, most végül röviden beszéljünk arról, hogy milyen céllal hirdette meg Isten a próféta által előre az ítéletet.

Az első célja Istennek az ilyen fajta képletes beszéddel az volt, hogy némi félelmet keltsen azokban az emberekben, akik hamis békével csapják be magukat, azokban, akikkel a próféták beszéltek, de elutasítással és keményszívűséggel kellett szembesülniük. Sokan közülük Istent is nyíltan megvetették, és képmutató módon vallásoskodtak. Az ilyen emberek nem vették és nem veszik elég komolyan Isten haragját, és úgy képzelik, hogy Őt könnyű lesz

majd kibékíteni az ítélet napján. A Testvéreknek valószínűleg már meséltem azt, ami egyik osztálytársammal való beszélgetés során történt meg. Mondtam neki, hogy Krisztus szeret téged, meghalt, rendezni kellene a bűneid kérdését Vele, és csak intett egyet, és annyit mondta: Lacikám, majd én azt megdumálom Istennel, amikor odakerülök. Isten haragját nem lehet így semmibe venni.

Az ilyen emberek mondogatják, hogy ők elég jó emberek, becsületesek, sok jót tesznek ahhoz, hogy Isten megbocsássa azt a néhány rosszat, amit elkövettek. Mivel Istent nem ismerik sem jóindulatúnak, sem kegyelmesnek, ezért magukban bíznak, és abban, amit ők tettek, és nem félnek igazából az Ő haragjától, mivel azt hiszik, hogy könnyen kibékülhetnek Vele. Ezzel pedig a golgotai kereszt helyettes áldozatát kicsinylik és becsülik le. Mert ha Isten haragja annyira nem is súlyos, ha ők maguk is meg tudnak békülni vele, ha meg tudják csak úgy egyszerűen beszélni Istennel, akkor Krisztus sem szenvedett igazából értünk és helyettünk.

Az ilyen emberekben akar Isten igazi félelmet kelteni, mégpedig úgy, hogy megmutatja nekik, milyen az, amikor Ő haragjával jelenik meg népe között, ezért festi le ennyire részletesen a próféta az ítélet napját. Mert Isten közelsége, jelenlétének megérezése eloszlat a hitetlen emberben a Szentlélek munkája révén minden hamis elképzelést, amiben bizakodni akar az ítélet napján. Ha Isten jelenlétét érzi meg úgy, mint Ézsaiás: *„jaj nékem ... mivel tisztátalan ajkú nép között lakom”*, én magam is bűnös vagyok, és az élő Isten jelenlétében vagyok. Mert a hitetlen ember csak úgy bízhat bármiben is az ítélet napjára nézve, ha közben elfeledkezik Istenről. Különben ha megérezné az Ő jelenlétét, máris elvesztené a magabiztosságát. Tehát miért beszél Isten ilyen drasztikusan az ítélet napjáról? Azért, hogy igaz félelmet keltsen, és leleplezze a bűneinket, hamis biztonságukat, reménységünket az ítélet napjával kapcsolatban.

Másrészt a próféta arra akar rámutatni, hogy az igazi Istenbe vetett bizalom egyik ismertetőjele az, ha nem félünk akkor, amikor Isten megjelenik haragjában. Az igazi hívő embernek reménysége van arra a napra nézve. Nekünk nem félelemmel és rettegéssel kell néznünk arra a napra. Mert mit érünk el különféle hamis hitünkkel, ha az Úr napján elbukunk és elveszünk azokkal együtt? Mit ér az a hit, amely nem ad nekünk reménységet az ítélet napjára nézve? Az a hit, amely ezt nem teszi meg, az nem az Úrtól jövő, hanem emberi kitaláció. Az Úrtól való igazi hit reménységet ad akkor is, amikor Istent haragjában látjuk megjelenni akár az Igében, akár majd az ítélet napján. Az igazi reménység megáll az ítélet napján, mivel Isten kegyelmére, és a golgotai kereszten lévő Jézus Krisztusra néz, és Benne bíz. Nem arra néz pusztán, hogy mekkora az én bűnöm, hanem hogy Krisztus megszabadított engem ettől. Minden ettől eltérő bizakodás hamis, és becsapja az embert. Ezért azt kérdezi Isten ez által az igeszakasz által: a te hited megtart-e

téged, és reménységet ad-e az ítélet napjára nézve? Látva az Úr haragjának részletes leírását, el tudod-e mondani őszintén, hogy hatalmas, félelmetes az Úr, de számomra irgalmas és kegyelmes Jézus Krisztusban, mert haragját Krisztuson töltötte ki, és nem rajtam fogja. Ez az én igazi reménységem és bizakodásom.

Ebből következik a végső célja az ítélet meghirdetésének, mégpedig az, hogy megtérésre szólítsa fel az embereket. Térjetek meg, mielőtt még beteljesedne az Úr haragjának napja. (Erről szól a könyv 2. fejezete, a megtérésre hívásról.) Mert Isten azért akar félelmet kelteni bennünk, és elvenni tőlünk minden hamis bizakodást és reményt, hogy az egyetlen szabadítást mutassa meg nekünk Jézus Krisztusban, hogy csak Őrá nézzünk, és Rajta kívül senki másban ne reménykedjünk. Az Ő irgalma akkora, hogy még az ítéletével is megtérésre akar hívni bennünket! Az Úr napja nem olyan nap a hitetlen számára, amit várnia kell, de a hívó ember számára a kegyelem napja lesz, hisz gondoljuk végig: a hívó ember mit fog látni az ítélet napján? Azt fogja csodálatosan megtapasztalni a saját bőrén, hogy bár bűnös vagyok, és Isten sokakat örök kárhozatra ítél, de engem nem fog azzal sújtani, és tapasztalni fogom az Ő kegyelmét gyakorlatilag, hogy megtartattam az ítélet napján. Mindez pedig azért lehetséges, mert Krisztus elszenvetted az Úr haragját értünk a kereszten! Félelmetes az Úr haragja, igazságos, bűneinket leleplező, de Istent dicsőíti, és annak előre meghirdetése megtérésre hív mindenkit. Mert ma még tart a kegyelmi idő, még nem jött el az a nap, bár közeledik. Térjünk az Úrhoz, és hívjuk erre szeretteinket is, hogy ne félelemmel és rettegéssel kelljen arra néznünk, hanem hálaadással és Krisztus nevének dicsőítésével, mert Ő magára vállalta ezt a haragot, magára vállalta az ítéletet a golgotai kereszten! Ez a hívókben az ítélet napján hálaszót és Isten dicsőítését kellene ébresztenie és táplálnia, mert az ítélet napja a hívó ember számára Isten igazságának és dicsőségének napja lesz. Tudjuk mi Őt dicsőíteni ebben, és igazat adni Neki ebben? Kívánom, hogy mindannyiunkat ilyen reménységgel tápláljon és erősítsen a Szentlélek, hogy valóban reménységgel nézzünk arra a napra. Ő buzdítson arra minket, hogy komolyan vegyük, hogy eljön az a nap, ahogy eljött Jeruzsálem ostromának ideje is, és hívogassunk másokat megtérésre. Ha komolyan veszem az ítélet napját, akkor komolyan veszem azt is, hogy a szeretteim nagy veszélyben vannak. Indít-e ez bennünket misszióra? A Szentlélek adja, hogy indítson, hirdessük az evangéliumot, mit tett Krisztus értünk, hogy ez az ítélet napja rajtunk ne következzen be félelemmel, hanem számunkra dicsőséges legyen, hálaadással teli.

Imádkozzunk!

Szeretnénk, mennyei Édesatyánk, igazat adni Neked igédben és azt mondani, hogy elhisszük, hogy minden így lesz az ítélet napján, ahogyan azt megírtad és kijelentetted. Szeretnénk hinni, hogy a Te haragod igazságos, jogos,

Téged dicsőít, és szeretnénk ezt őszintén nemcsak mondani, hanem vallani, és reménységgel nézni arra a napra Krisztusért.

Köszönjük Neked, hogyha valóban igaz istenfélelemre indítottál már bennünket, hogyha szembesítettél bennünket úgy bűneinkkel, hogy annak büntetését is már felragyogtattad. Hálát adunk azért, hogyha ez minket arra ösztönzött, hogy ne magunkban bízunk, ne abban, hogy önmagunkat megjavítsuk, hanem ha Krisztushoz irányított minket. Mert egyedül Őbenne van csak szabadítás és szabadulás.

Urunk, kérünk Téged, hogy hadd vegyük komolyan ennek az ítéletnapnak figyelmeztetését úgy is, hogy szeretteinket Hozzád térésre hívjuk az evangélium hirdetése által, ott pedig, ahol makacssággal, keményszívűséggel, elutasítással találkozunk – amikkel a prófétáknak is szembesülniük kellett –, segíts szelíd határozottsággal rámutatni arra, hogy ha a kegyelmet elutasítjuk, akkor az ítélet vár ránk. Kérünk, adj szeretteinknek Hozzád térést, Te szüld őket újjá.

Könyörgünk, hogy minket pedig erősíts meg minden helyzetben kegyelmedben és irgalmadban. Akkor, amikor gyászt hordozunk, akkor, amikor súlyos betegségekkel látogatsz meg bennünket, vagy amikor az élet terhei és gondjai rajtunk vannak. Mindvégig Te legyél a mi reménységünk. Így kérünk azokért a testvéreinkért, akik a héten, vagy a múlt héten veszítették el szeretüket, vagy tegnap álltak koporsó mellett. Adj vigasztalást számukra, Benned való őszinte reményt, és köszönjük, hogy Te magad vagy a „*a feltámadás és az élet*”, és a „*minden vigasztalás Istene*”. Köszönjük, hogy az ilyen helyzeteket is Tetőled kaphatjuk, a Te kezedből vehetjük el.

Könyörgünk fiataljainkért és időseinkért egyaránt, óvj meg bennünket szívünk csábításaitól, földi vágyaitól vagy éppen a világ szólamaitól, amelyek által engedetlenségre, bűnre, vétekre akar minket rávenni. Könyörgünk, Urunk, hogy harcainkban, küzdelmeinkben Te legyél az egyedüli reménységünk, hogy amikor elbukunk, Te vagy az, aki minket talpra állítasz, és könnyörülsz rajtunk.

Így könyörgünk gyülekezetünkért, egyházunkért is, hadd lehessünk mécsesek, akik nem tagadják el, nem szégyellnek a Te haragodról beszélni, de egyben az evangéliumot is hirdetik, mert Krisztusban azt hoztad el, és szerzed meg nekünk.

Így kérünk magyar népünkért, adj ébredést, Hozzád térést, áldd meg vezetőit, térítsd magadhoz őket, és támogasd Igéd és Szentlelked vezetésével őket döntéseikben.

Könyörgünk egyen-egyenként hitünkért, erősíts, támogass bennünket, hadd növekedjünk a kegyelemben és egyszülött Fiaid ismeretében.

Így maradj velünk kegyelmeddel minden napon, vagy addig, amíg visszajössz az ég felhőin át dicsőséggel, vagy amíg magad mellé veszel minket egyen-egyenként.

Áldott legyen a Te háromszor szent neved, mert kegyelmeddel, irgalmaddal kísérsz bennünket, és azt ígérted, hogy megőrzöl mindvégig Krisztusban, a mi Üdvözítőnkben!

Ámen.

213,10-16. ének

10. Mint tengernek fővénye Megszámlálhatatlan:
Azonképpen mi bűnünk Nálunk tudhatatlan.

11. Azért mi is magunkat Istenséged előtt,
Bűnösöknek vádoljuk Mind e világ előtt.

12. Ne nézd mi bűneinket És gonoszságinkat,
De tekintsd kegyelmesen Irgalmasságodat.

13. És el ne feledkezzél Te ígéretedről,
A bűnösökhöz való Kegyelmességedről.

14. Azért néked könyörgünk, Felséges Úr Isten:
Ne állj bosszút szertelen Mi gonosz bűnünkön.

15. De minékünk megbocsáss Te szent Fiad által,
Hogy mi idvezülhessünk Ó irgalma által.

16. Hisszük, hogy meghallgattál Mi könyörgésünkben,
Azért lelki örömmel Mi ezt mondjuk: Ámen.